

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/146/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1307215877
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1307215877.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., IČO: 35 704 713, Panónska cesta 11, zastúpeného JUDr. Jozef Mészáros, advokát s.r.o., IČO: 50 657 861, Jesenského 2, Bratislava, proti žalovanému: L. U., E. XX, V., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Trenčianska 57, Bratislava, o zaplatenie 34.951,54 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 17.05.2016, č.k. 43C/261/2007-850, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu zo dňa 15.08.2007, ktorou sa žalobca domáhal spoločne a nerozdielne voči žalovanému (označenému pôvodne ako žalovaný v 1. rade) a Slovenskej sporiteľni, a.s (ďalej aj ako „SLSP, a.s.“) ako pôvodnému žalovanému v 2. rade náhrady škody v sume 69.903,07 eura (2.105.900,- Sk), ktorá mala vzniknúť porušením právnej povinnosti žalovaných, konkrétne tým, že žalovaný ako zamestnanec žalobcu na pracovnej pozícii leasingový špecialista mal v období od 01.07.2006 do 17.07.2006 sfaľšovať v žalobe špecifikované zmluvy o spotrebnom úvere spolu s príslušnými dokladmi k týmto zmluvám, na základe ktorých potom žalobca uhradil finančné prostriedky v žalovanej sume na účet vedený v SLSP, a.s. pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX (ďalej aj ako „bankový účet“), ktorý mal za týmto účelom založiť práve žalovaný na neexistujúcu osobu, fiktívneho dealera s menom L. M., R., P. N. XXX/A, E. V.. Následne mal žalovaný finančné prostriedky z bankového účtu vybrať v hotovosti v dňoch 14.07., 15.07. a 19.07.2006. Žalobca považoval založenie účtu v SLSP, a.s. za neštandardné, nakoľko žalovaný o to požiadal svoju kamarátku, zamestnankyňu pôvodného žalovaného v 2. rade, pričom za neštandardné označil i následné výbery peňazí z tohto účtu, realizované inou známou žalovaného, tiež zamestnankyňou pôvodného žalovaného v 2. rade. Žalobca vyhodnotil predmetné konanie žalovaného ako naplňujúce všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 v spojení s § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a konanie zamestnankyň pôvodného žalovaného v 2. rade zakladajúce zodpovednosť podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 89 ods. 1 a 2 veta prvá pred bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“), čím bol daný právny základ ním uplatneného nároku.

2. Pred otvorením pojednávania vo veci samej zobral žalobca žalobu voči pôvodnému žalovanému v 2. rade v celom rozsahu späť a zároveň vzal späť žalobu i v časti zaplatenia sumy 34.951,54 eura voči žalovanému, všetko z dôvodu uzavretia mimosúdnej dohody s pôvodným žalovaným v 2. rade. Konajúci súd preto uznesením zo dňa 20.06.2011, č. k. 43C/261/2007-183, právoplatným dňa

27.07.2011, konanie voči pôvodnému žalovanému v 2. rade zastavil a zastavil i konanie voči žalovanému v časti zaplataenia sumy 34.951,54 eura. Zároveň, vzhľadom na návrh žalobcu, uznesením zo dňa 20.07.2011, č.k. 43C/261/2007-187, pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 34.951,54 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 69.903,08 eura od 28.05.2007 do 20.06.2011 a s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 34.951,54 eura od 20.06.2011 do zaplataenia.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný ako zamestnanec, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.03.2005, v znení Dodatkov č. 1 až 3, uzavretej so žalobcom, ako obchodnou spoločnosťou poskytujúcou okrem iného aj úvery nebankovým spôsobom, vykonával prácu na pracovnej pozícii leasingový špecialista, neskôr špecialista riadenia rizík pre ojazdené vozidlá a s účinnosťou od 01.07.2006, ako schvaľovateľ pre komoditu ojazdené vozidlá; jeho pracovný pomer sa skončil ku dňu 07.08.2006 dohodou podľa § 60 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, na žiadosť žalovaného z osobných dôvodov. V čase trvania jeho pracovného pomeru u žalobcu, konkrétne v období od 01.07.2006 do 17.07.2006, došlo v sídle žalobcu k sfaľšovaniu 8 zmlúv o spotrebnom úvere na jazdené motorové vozidlá, konkrétne č. H., H., H., H., H., H., H. R. H., ako aj príslušných dokladov k týmto zmluvám, a to vytvorením falzifikátov existujúcich úverových zmlúv s pravdivými údajmi o motorovom vozidle a kupujúcom, avšak so zmenenými údajmi o osobe dodávateľa vozidla (L. M., R., C.:XXXXXXXX, P. N. XXX/A, E. V.), ktorého podpis bol sfaľšovaný, rovnako ako podpis schvaľujúcej osoby (O.Á.), pričom zmluvy boli i celkovo upravené (diakritika, tlač). Na základe takto sfaľšovaných zmlúv žalobca uhradil jednotlivito v dňoch 12.07., 13.07 a 17.07.2006, na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v SLSP, a.s. na meno fiktívneho dealera a dodávateľa motorových vozidiel (L. M., R., P. N. XXX/A, E. V.), celkovo sumu 69.903,07 eura (2.105.900,-Sk), konkrétne podľa zmluvy o spotrebnom úvere č. H. zo dňa 14.06.2006 sumu 9.038,70 eura (272.300,-Sk), č. H. zo dňa 28.06.2006 sumu 9.247,83 eura (278.600,-Sk), č. H. zo dňa 22.06.2006 sumu 8.016,33 eura (241.500,-Sk), č. H. zo dňa 14.06.2006 sumu 8.795,06 eura (264.960,-Sk), č. H. zo dňa 27.06.2006 sumu 8.814,31 eura (265.540,-Sk), č. H. zo dňa 29.06.2006 sumu 8.643,70 eura (260.400,-Sk), č. H. zo dňa 23.06.2006 sumu 8.564,03 eura (258.000,-Sk) a č. H. zo dňa 05.07.2006 sumu 8.783,11 eura (264.600,-Sk) (ďalej len „zmluvy“ alebo „zmluvy o spotrebnom úvere“.) Bankový účet pritom podľa vyjadrenia zamestnankyne SLSP, a.s. U. G. založil žalovaný dňa 05.07.2006, na pobočke SLSP, a.s. v obchodnom centre Polus, Bratislava, neštandardne na fiktívnu osobu L. M., r. č. XXXXXXXXXXX, P. N. XXX/A, E. V., OP č. SJ XXXXXX, pričom podľa vyjadrenia inej zamestnankyne SLSP, a.s. M. U. uskutočnil i výbery hotovosti z tohto účtu v dňoch 14.07.2006 v sume 17.825,13 eura (537.000,-Sk), 15.07.2006 v sume 26.057,23 eura (785.000,-Sk) a 19.07.2006 v sume 25.990,84 eura (783.000,-Sk), rovnako neštandardným spôsobom. Obe zamestnankyne SLSP, a.s. pri založení bankového účtu, ako aj pri vyplatení hotovosti z neho porušili interné predpisy banky dôvodiac tým, že sa so žalovaným osobne poznali ako bývalí kolegovia v SLSP a.s., resp. ako kamaráti. Žalobca uvedené skutočnosti zistil internou kontrolou začatou dňa 11.10.2006, vychádzajúc zo zoznamu zmlúv o spotrebnom úvere, ktoré boli žalobcom uhradené, avšak neboli v jeho softvérovej aplikácii „Leasit“ aktívované, nakoľko po ich schválení, vygenerovaní zmluvnej dokumentácie a jej zaslaní dealerovi boli zmluvy stornované. Vo všetkých prípadoch pritom išlo o rovnaký postup, keď čiastky žalobcom poukázané na bankový účet titulom úveru, vychádzali z konkrétnej zmluvy na kúpu ojazdeného vozidla, v ktorej figuroval ako jeho dodávateľ L. M., R., P. N. XXX/a, E. V.. Žalobca podal prostredníctvom povereného zamestnanca E. B. trestné oznámenie vo veci trestného činu podvodu a ako podozrivého označil žalovaného, na základe indícií zistených kontrolou a interným šetrením.

4. Na základe trestného oznámenia žalobcu začal vyšetrovateľ Policajného zboru uznesením zo dňa 13.10.2006 trestné stíhanie pre zločin podvodu na rovnakom skutkovom základe a následne vzniesol voči žalovanému obvinenie. Žalovaný bol v predmetnej veci obžalovaný pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. c) Trestného zákona. Trestné konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 2T/64/2012, ktorý rozsudkom zo dňa 13.05.2014, č.k. 2T/64/2012-597, žalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo preukázané, že žalovaný skutok spáchal. Okresný súd Bratislava V dospel k záveru, že obžaloba bola založená na svedeckých výpovediach dvoch svedkýň M. U.Š. R. U. G., ktoré sa vzájomne poznali a z ich výpovedí bolo viac ako jednoznačné, že za ich konanie by mali byť v procesnom postavení spoluobvinených, a nie svedkov, nakoľko sa sami dopustili protiprávneho konania tak pri zakladaní bankového účtu, ako aj pri výbere hotovosti z neho, čo spochybňovalo hodnovernosť ich tvrdení. Mal za to, že do prípadného protiprávneho konania muselo byť zapojených viac osôb, pričom v konaní nebolo preukázané, že to bol práve žalovaný, kto v internom systéme vypracoval fiktívne doklady. Podotkol, že hoci rovnaké indície nasvedčujúce protiprávnemu

konaniu boli aj vo vzťahu k osobe P. P.M., celé vyšetovanie bolo vedené iba proti žalovanému. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 21.01.2015, sp. zn. 3To/108/2014, zamietol odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku konštatujúc, že žiaden vierohodný dôkaz nepreukazoval skutočnosti uvedené v obžalobe, a to, že by daný skutok spáchal žalovaný. Okrem žalovaného pracovali na rovnakej pozícii schvaľovateľa zmlúv pre jazdené vozidlá aj ďalší pracovníci, ktorí mali prístup do softvéru „jazdenky“, s právom vykonávať zmeny. Odvolací súd zdôraznil, že v celom spisovom materiály sa nenachádzal jediný dôkaz o tom, že žalovaný bol tou osobou, ktorá mala založiť účet na meno fiktívnej osoby L. M., R. a z tohto účtu následne vybrať finančné prostriedky. Proti žalovanému svedčili v danom smere len svedkyne U. G. R. M. U., ktoré ako pracovníčky banky porušili pracovné povinnosti v súvislosti so založením bankového účtu na fiktívne meno. Krajský súd v Bratislave poukázal na to, že bez povšimnutia ostala spojitosť, t.j. príbuzenský pomer medzi svedkyňou U. F., ktorá pracovala u žalobcu na pozícii spracovateľky a kontrolórky zmlúv pred úhradou a svedkyňou U. G., jej sestrou, pracujúcou v SLSP, a.s., ako aj to, že svedok O., ktorý tvrdil, že nepodpísal falšované doklady, nevedel vysvetliť, prečo použil iný podpis na vzorke pre znalca grafológa ako štandardne používal.

5. Posúdením preukázaných rozhodných skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal protiprávne konanie žalovaného, a to, že práve on popísaným spôsobom sfaľoval úverové zmluvy a že bol osobou, ktorá založila fiktívny bankový účet v SLSP a.s., z ktorého na tri krát vybral celú zamestnancami žalobcu poukázajú hotovosť, a teda ani kauzálny nexus medzi žalovanou škodou a protiprávnym konaním žalovaného. Výpoveďami svedkov (Bc. E. F., Ing. Š.) mal konajúci súd za preukázané, že sfaľované dokumenty boli síce vytvorené systémom, ale zásahom z vonku boli upravené, t.j. zmluvy boli sfaľované mimo softvérovú aplikáciu „jazdenky“, na akomkoľvek počítači, kam boli zo systému odoslané, pričom odoslanie mohol uskutočniť ktorýkoľvek zamestnanec oddelenia financovania jazdených vozidiel žalobcu. Samotné falšovanie bolo vykonané pozmenením údajov dodávateľa ojazdených áut, ktorú úpravu mohol, za použitia voľne dostupného programu na úpravu dokumentov v PDF, vykonať aj menej skúsený užívateľ počítača; upravené zmluvy boli následne predložené k úhrade na ekonomické oddelenie. Svedkovia súčasne zhodne potvrdili, že do softvéru žalobcu mali zamestnanci prístup bez obmedzení, pričom prístup k schváleným a zaevidovaným zmluvám, resp. k stornovaným zmluvám mali všetci zamestnanci žalobcu realizujúci schvaľovanie zmlúv v tíme „jazdeniek“, (tzn. asi 10 zamestnancov). Rovnako bola v tíme „jazdeniek“ voľne dostupná pečiatka, ktorou pracovníci kontroly označili skontrolovanú zmluvu za schválenú a ktorou požiadali ekonomické oddelenie o jej preplatenie.

6. Konajúci súd konštatoval, že skutočnosť, že systém žalobcu sa dal zneužiť v tom smere, že sa nedalo jednoznačne zamedziť prístupu do databázy schválených a stornovaných zmlúv, resp. vylúčiť, že údaje registrovaného diera možno pozmeniť mimo systém a následne s týmito pozmenenými údajmi pracovať opäť v tom istom systéme, len v inej aplikácii (tzv. „Leasit“), nemožno pripísať bez ďalšieho len jednému zo zamestnancov, i keď existovali viaceré „indície“ nasvedčujúce, že tento systém zneužil. V tomto smere poukázal na výpoveď svedka JUDr. E. B., ktorý okrem viacerých sporných a nepreukázaných skutočností uviedol aj vlastné domnienky, ku ktorým dospel pri internej kontrole; tieto však konajúci súd nemohol pokladať za dôkazný prostriedok (svedeckú výpoveď), nakoľko išlo len o jeho vlastné závery a domnienky. V situácii, keď rovnaké indície existovali aj u ďalších osôb a zamestnancov tímu „jazdeniek“, bolo povinnosťou žalobcu bez pochybností okrem vzniku škody preukázať, aj to, že ju spôsobil výlučne žalovaný, a to práve v žalovanej výške; v tomto smere doplnil, že okolnosť čiastočného späťvzťatia žaloby v sume polovice z celkovo žiadanej náhrady škody, v dôsledku uzavretia mimosúdnej dohody s pôvodným žalovaným v 2. rade, nemohla viesť automaticky k záveru, že SLSP, a.s. spôsobila žalobcovi škodu práve v tomto rozsahu. Z tohto pohľadu konajúci súd nemal za preukázanú výšku škody uplatňovanú voči žalovanému.

7. Súd prvej inštancie žalobcovi vytkol, že v konaní nepreukázal, kto podpísal tzv. „likvidačnú sprievodku“ menom O.. Svoje tvrdenia, že to bol žalovaný, žalobca vyvodil z interného šetrenia, v rámci ktorého svedok O. len poprel, že nejde o jeho vlastnoručný podpis, dôvodiac tým, že deň schválenia úhrady je totožný s dňom úhrady a on čerpal v jednom z troch dní, kedy došlo k schváleniu úhrad (17.07.2006) dovolenku. Konajúci súd nemohol v tomto smere vychádzať z dokazovania v trestnom konaní, keďže v ňom nebolo vykonané znalecké dokazovanie na preukázanie tvrdení, že sporné zmluvy a doklady k nim podpísal žalovaný. Vzhľadom na to, že žalobca nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na účelom preukázania svojich tvrdení, považoval konajúci súd okolnosť podpísania dokladov k sfaľovaným zmluvám za nepreukázanú. Vo vzťahu k ďalším „indiciám“ žalobcu založeným na tom, že sa žalovaný

dopytoval na spôsob fungovania ekonomického oddelenia, na vyplácanie peňažných prostriedkov dealerom ojazdených motorových vozidiel, ako aj na postup pri stornovaní zmlúv, ktoré sám v niektorých prípadoch nosil na ekonomické oddelenie, jeho konanie konajúci súd nevyhodnotil ako prejav záujmu nad rámec jeho pracovných povinností. Konkrétne súd prvej inštancie poukázal na výpoveď svedkyne K. P., u ktorej sa žalovaný prostredníctvom služby Messenger informoval ohľadom postupov pri úhrade faktúr, ktorá sama jeho otázky nepovažovala za neobvyklé a odporučila ho na kolegyňu X. Š., ako aj na výpoveď svedka Ing. E. Z.. Ten potvrdil, že sa žalovaný všeobecne informoval ohľadom fungovania systému so zmluvami v stave storno a storno preverenie, avšak v takom rozsahu boli školení všetci, pričom rovnaké informácie poskytol aj P. P.; záujem žalovaného v tomto smere považoval dokonca za žiaduci, nakoľko tento proces mali ovládať aj ostatní zamestnanci. Za nič neobvyklé nepovažoval konajúci súd výpomoc žalovaného pri odnášaní zložiek na ekonomické oddelenie, ktoré činnosti patrili primárne do náplne práce zamestnancov oddelenia kontroly, avšak títo (Ing. Z., F. a aj pracovníčka ekonomického oddelenia K. P.) ocenili pomoc žalovaného v tomto smere; predmetné doklady pritom nosil napr. aj P. P.Á. a iní zamestnanci oddelenia „jazdeniek“. Svedkyňa U. F. nevidela žiaden problém v ochote žalovaného pomôcť s odnášaním zmlúv na ekonomické oddelenie, pričom súčasne vylúčila, že by žalovaný mohol dať na preplatenie zmluvu navyše, nakoľko pred odovzdaním na podpis svedkovi C. O. alebo E. Z. vždy skontrolovala ich počet. Svedkyňa síce osobne predmetné sfaľované zmluvy nevidela, avšak vedela, že to boli len kópie zmlúv, pričom pečiatka umiestnená na nich sa nachádzala voľne prístupná na stole.

8. Pokiaľ išlo o okolnosti týkajúce sa založenia fiktívneho bankového účtu a výberov hotovosti z neho, súd prvej inštancie konštatoval, že nemožno bagatelizovať, že jeho založenie bolo sprevádzané zjavným a nesporným porušením bankových postupov v súvislosti s overením totožnosti zakladateľa účtu zamestnankyňou SLSP, a.s., ktorá bola sestrou inej zamestnankyne žalobcu, ovládajúcej postupy schvaľovania zmlúv, ich kontroly a prefinancovania vozidiel, za súčasného prístupu k týmto zmluvám a dokumentácii. Rovnako došlo k porušeniu pravidiel banky i pri výbere hotovosti z fiktívneho bankového účtu, keď nebol dodržaný maximálny denný limit vyplatenej hotovosti a postup kontroly pri jej výplate. V tomto smere považoval konajúci súd za významnú tú okolnosť, že zamestnankyne SLSP, a.s. participujúce sa na založení bankového účtu a výberov z neho, boli kamarátkami, žalovaného poznali a jedna z nich mala blízky príbuzenský vzťah so zamestnankyňou žalobcu. Ich argumentáciu, že v nadväznosti na seba a v krátkom čase porušili pravidlá banky len z dôvodu kamarátskeho vzťahu so žalovaným konajúci súd nemohol považovať za akceptovateľnú a právne významnú, keďže svedkyne nevedeli uspokojivo vysvetliť svoje konanie; konkrétne svedkyňa U. G. neozrejmla nedodržanie predpísaných postupov banky, keď len na základe „údajov z papierika“ založila účet na neznámu a neexistujúcu osobu, čo nemožno považovať za bežné pochybenie alebo zrejmy omyl. Rovnako svedkyňa M. U. akceptovateľným spôsobom neobjasnila dôvody, pre ktoré v rozpore so záväzným postupom banky vyplatila z fiktívneho bankového účtu v krátkom čase od jeho založenia a v priebehu iba 5 dní každý krát sumu nad rámec povoleného denného limitu, bez predchádzajúceho nahlásenia alebo odsúhlasenia riaditeľom pobočky a bez kontroly ďalšou zamestnankyňou, navyiac osobe, ktorá zjavne nebola majiteľom účtu. Obe svedkyne sa ospravedlňovali tým, že žalovanému naleteli, pričom svoje konanie nepovažovali za nič zvláštne (čudné). Z výpovede iných zamestnankyň SLSP, a.s. síce vyplynulo, že v danom čase bolo prakticky možné v rozpore s internými predpismi banky založiť bankový účet bez overenia totožnosti jeho zakladateľa, ako aj jednorazovo a bez predchádzajúceho nahlásenia vybrať z bankového účtu hotovosť nad rámec denného limitu, avšak išlo o zjavne neštandardný, a nie bežný postup. Keďže svedkyne U. G. a M. U. neobjasnili dôvody vzájomného informovania sa o založení fiktívneho bankového účtu a nezdalo sa im (najmä svedkyňi U.) prinajmenšom zvláštne, že po ozrejmnení žalovaným, že išlo o dedičstvo, peňažné prostriedky neboli na tento účet pripísané jednorazovo (na tri krát) a ich odosielateľom bol žalobca, u ktorého žalovaný v tom čase pracoval, pričom obe dokázali hodnoverne opísať postupy pri zakladaní bankového účtu, resp. výbere hotovosti z neho, ktoré nesporne porušili, čo viedlo k následnému vzniku škody, vyhodnotil konajúci súd ich výpovede za značne nehodnoverné.

9. Súd prvej inštancie svoj myšlienkový postup podporil i výsledkami trestného konania vedeného proti žalovanému. V ňom súdy dvoch stupňov prijali záver o tom, že nebolo preukázané spáchanie popisovaného skutku žalovaným. S týmto názorom sa súd prvej inštancie, s ohľadom na vykonané dokazovanie a princíp kontradiktórnosti sporového konania, v plnom rozsahu stotožnil. Uzavrel, že okrem preukázania existencie škody v dôsledku pozmenenia údajov na zmluvných dokumentoch a následnej úhrady peňažných prostriedkov na fiktívny bankový účet v SLSP, a.s. žalobca dôkazne

nepreukázal, že sa tak stalo protiprávnym konaním žalovaného, nakoľko jediným dôkazom vo vzťahu k založeniu fiktívneho bankového účtu a výberov z neho boli svedecké výpovede zamestnankýň SLSP, a.s., ktoré vyhodnotil za nedôveryhodné, pričom ostatné indicie žalobcu ostali len v rovine dohadov a predpokladov, pričom mohli smerovať aj k ďalším zamestnancom žalobcu. Aplikujúc ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka konajúci súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

10. Súd prvej inštancie s poukazom na § 151 ods. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, v lehote do 30 dní.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol ho zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Nestotožnil sa s názorom konajúceho súdu o neunesení dôkazného bremena, ktorý záver podľa neho vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, resp. bol výsledkom inej vady spočívajúcej v porušení ustanovení C.s.p. o dokazovaní. Podľa neho z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že predmetné zmluvné dokumenty sfaľšoval práve žalovaný, ktorý si založil fiktívny bankový účet tak, že o to požiadal svoju známu, svedkyňu U. G.Ú. a následne si z tohto účtu sám vybral v hotovosti peňažné prostriedky cez inú zamestnankyňu SLSP, a.s. a jeho kamarátku M. U.. Žalovaný bol teda jedinou osobou, ktorá mala vedomosť o údajoch fiktívneho dodávateľa (dealera) uvedeného na dokumentoch, ako aj o čísle jeho fiktívneho bankového účtu. Súd prvej inštancie v tomto smere nevyhodnotil všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, najmä nezohľadnil výpovede ostatných zamestnankýň SLSP, a.s. Všetky vykonané dôkazy totiž v ich vzájomnej súvislosti tvoria reťazec priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vo svojej vzájomnej súvislosti vylučujú akýkoľvek iný záver ako ten, že jedinou osobou, ktorá si mohla po známosti založiť účet v SLSP, a.s. na fiktívneho dodávateľa motorových vozidiel a súčasne jeho údaje uviesť aj v sfaľšovanej zmluvnej dokumentácii, a túto zanieť na ekonomické oddelenie žalobcu za účelom preplatenia a následne z tohto účtu vybrať všetky peniaze, bol práve žalovaný.

12. Súd prvej inštancie absolútne a bez primeraného zdôvodnenia ignoroval, resp. vyhodnotil ako nedôveryhodné svedecké výpovede svedkýň U. G. R. M. U., priamo účastných tak pri založení bankového účtu na fiktívnu osobu L. M., R., P. N. XXX/A, E. V., ako aj pri výberoch peňažnej hotovosti z tohto účtu, hoci ich výpovede neboli vyvrátené a ani spochybnené iným svedkom vypočutým v konaní. Obe svedkyne svoju činnosť a pomoc žalovanému priznali a oľutovali, pričom svoju výpoveď počas celého trestného a civilného konania nezmenili, ktoré skutočnosti podľa mienky žalobcu nasvedčovali práve o ich vierohodnosti. Navyiac, výpovede týchto dvoch svedkýň, boli v častiach týkajúcich sa prevádzky pobočky SLSP, a.s. v obchodnom centre Polus v Bratislave, potvrdené aj ďalšími svedkyňami (M. na W. R. L. M.). Tie zhodne uviedli, že v rozhodnom čase bolo prakticky možné, i keď v rozpore s internými predpismi banky, založiť bankový účet bez overenia totožnosti zakladateľa druhým zamestnancom pobočky, ako aj to, že výber hotovosti nad sumu 3.319,39 eura (100.000,-Sk) bol možný i jednorazovo, bez predchádzajúceho nahlásenia, za predpokladu, že sa na pobočke banky hotovosť v danej sume nachádzala, resp. ak zamestnanci poznali osobu uskutočňujúcu taký výber. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nevysvetlil svoju úvahu vedúcu k vyhodnoteniu ich svedeckých výpovedí ako nedôveryhodných, považoval žalobca napadnutý rozsudok v tejto časti za nedostatočne odôvodnený, a tým za nepreskúmateľný. Navyiac, žalobcovi nebolo zrejmé, aký vplyv na posúdenie jeho nároku malo rodinné príbuzenstvo svedkýň U. G. R. U. F., ktoré bolo bez súvisu so svedeckou výpoveďou svedkyne M. U.. Tá pritom jednoznačne potvrdila, že prostriedky z fiktívneho bankového účtu vybral a prisvojil si ich práve žalovaný. Dôvodom pre neakceptovanie svedeckých výpovedí podľa žalobcu nemohol byť bez ďalšieho ani fakt, že príslušný orgán činný v trestnom konaní nezačal trestné stíhanie aj voči týmto zamestnankyniam SLSP, a.s. V tejto súvislosti žalobca opätovne zdôraznil, že obe svedkyne boli osobne prítomné pri založení fiktívneho bankového účtu a pri výberoch z tohto účtu, prehlásili, že porušili interné predpisy banky, a to len z dôvodu známosti so žalovaným, a teda potvrdili, že z ich strany išlo o neštandardný postup, za ktorý boli vystavené riziku trestnoprávneho postihu.

13. Žalobca zdôraznil, že vychádzajúc z pravdivosti a správnosti svedeckých výpovedí U. G. R. M. U., ktoré súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako nehodnoverné, bolo možné na základe ďalších svedeckých výpovedí, resp. listinných dôkazov stanoviť, že žalovaný bol jedinou osobou zamestnanou u žalobcu, ktorá mala preukázanú vedomosť o čísle fiktívneho bankového účtu, o obchodnom mene a identifikačných údajoch fiktívneho dealera, poznala podrobnosti fungovania informačného systému

žalobcu, ako aj postupov súvisiacich s výplatou peňažných prostriedkov. Zároveň mal žalovaný dostatočné počítačové znalosti potrebné na úpravu zmlúv mimo informačný systém žalobcu, vedel, kde sú zmluvy o spotrebnom úvere uložené v PDF formáte a mal možnosť si ich zaslať na svoj súkromný e-mail, pričom mal súčasne prístup k pečiatke „Žiadam o preplatenie“ a pomáhal nosiť zmluvy na úhradu na ekonomické oddelenie žalobcu, pri ktorej činnosti mal šancu vložiť sfaľšované zmluvy medzi ostatné a uskutočniť i výber peňažných prostriedkov prevedených z bankového účtu žalobcu na falošný účet v SLSP, a.s. Na uvedenom základe žalobca vyvodil, že u žiadnej z osôb pripadajúcich do úvahy nebola zistená taká kumulácia prítomnosti vyššie spomínaných podmienok. Žalobca síce pripustil, že žiadna zo svedeckých výpovedí zamestnancov žalobcu žalovaného priamo „neusvedčila“, avšak vykonané dôkazy nemožno hodnotiť izolovane, bez ich vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, ktoré tak vytvorili logicky ucelenú reťaz smerujúcu jednoznačne ku žalovanému. Žalovaný pritom neprodukoval žiaden dôkaz na podporu vlastných tvrdení, ktorý by vyvrátil alebo spochybnil skutočnosti vyplývajúce z dôkazov predložených žalobcom.

14. Žalobca s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky nesúhlasil ani s tým názorom súdu prvej inštancie, že zodpovednosť žalovaného za protiprávne konanie musela byť nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná, keď postačovali aj nepriame dôkazy vedúce s veľkou mierou pravdepodobnosti k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu. Bol to totiž práve žalovaný, ktorý za pomoci svojej známej U. G. založil fiktívny bankový účet na fiktívneho dodávateľa motorových vozidiel a následne požiadal svoju kamarátku M. U. o výplatu peňažných prostriedkov; jeho protiprávne konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom preukázanej škody na strane žalobcu. Bolo pritom bez významu, či zmluvnú dokumentáciu sfaľšoval osobne alebo s pomocou inej osoby, nakoľko žiadna iná osoba nemala vedomosť o falošnom bankovom účte a nevybrala z neho peniaze.

15. Za nesprávne vyhodnotil žalobca tvrdenie konajúceho súdu o tom, že v konaní nepreukázal ani výšku uplatňovanej škody. V prvom rade súdu prvej inštancie vytkol, že neozrejmil, na základe akých úvah dospel k takému záveru, nakoľko výška škody vyplývala zo žaloby, jeho neskorších podaní a vykonaných dôkazov. Jej rozsah predstavoval sumu peňažných prostriedkov, ktoré boli neoprávnené vyplatené na bankový účet fiktívneho dodávateľa a následne žalovaným z tohto účtu v hotovosti vybraté v dňoch 14.07., 15.07. a 19.07.2006. Celkovo vymáhanú sumu následne znížil o sumu 34.951,54 eura, ktorú mu uhradil v priebehu konania pôvodný žalovaný v 2. rade; výšku škody pritom žalovaný v priebehu konania nerozporoval.

16. A napokon žalobca namietal aj existenciu tzv. inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tou bolo porušenie ustanovení týkajúcich sa náležitostí a obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku. Napriek tomu, že vo svojom záverečnom návrhu zo dňa 18.04.2016 zhrnul svoje názory a upozornil súd prvej inštancie na skutočnosti preukazujúce dôvodnosť jeho nároku, konajúci súd tieto nebral vôbec do úvahy, resp. sa s nimi nijakým relevantným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal; z týchto dôvodov považoval rozsudok súdu prvej inštancie za arbitrárny a nepreskúmateľný.

17. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že konajúci súd vyhodnotil vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti a podľa svojej úvahy, pričom sa vysporiadal i s dôvodmi, pre ktoré nepovažoval niektoré dôkazy za hodnoverné. V priebehu celého konania namietal, že žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, keď predovšetkým nepreukázal jeho protiprávne konanie spočívajúce v porušení právnej povinnosti opísanej žalobcom v žalobe. Žalobcove tvrdenia sa ukázali ako predčasné a ničím nepodložené aj v trestnom konaní, ktoré skončilo vydaním právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Krajským súdom v Bratislave dňa 02.12.2014, sp. zn. 3To/108/2013. Podľa mienky žalovaného žiaden vykonaný dôkaz nevedol k záveru, že podviedol žalobcu a všetky jeho kontrolné oddelenia, aby si vzápätí vybral väčšiu obnos peňazí z bankového účtu založeného na fiktívnu osobu. I napriek tomu, že žalobca tvrdil, že všetky indicie poukazovali výlučne a práve na neho, zo svedeckých výpovedí vyplývalo, že to nebol výlučne iba on, kto žalobcovi spôsobil danú škodu; za nemenej významnú považoval i tú skutočnosť, že žalobcovi uhradil pôvodný žalovaný v 2. rade väčšiu časť žalovanej sumy, z čoho vyvodil, že žalobca v konaní neozrejmil výšku škody, za ktorú by mal byť výlučne zodpovedný, tak ako to konšatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

18. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že bol nepochybnou osobou, ktorá založila bankový účet na meno L. M., R. a následne z neho vybrala väčší obnos finančných prostriedkov. Pokiaľ v tomto smere žalobca poukazoval na svedecké výpovede dvoch svedkýň, a to U. G. R. M. U.É., v tom čase zamestnankyňa SLSP, a.s., žalovaný zdôraznil, že obe porušili v súvislosti so založením falošného bankového účtu pracovné povinnosti, nakoľko toto prebiehalo v rozpore s internými pravidlami banky. Súd prvej inštancie vyhodnotil ich svedecké výpovede za nedôveryhodné aj z dôvodu existujúceho príbuzenského vzťahu medzi svedkyňou U. F., ktorá v danom čase pracovala na pozícii spracovateľky a kontrolórky zmlúv pred úhradou, t.j. pred ich odovzdaním na ekonomické oddelenie, v tíme jazdených vozidiel a neskôr na pozícii administrátorky žalobcu, a svedkyňou U. G., zamestnankyňou banky, ktorá inkriminovaný účet založila. Súd prvej inštancie pritom hodnotenie svedeckých výpovedí náležite zdôvodnil. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že od prijatia žiadosti o poskytnutie leasingu, cez kompletizáciu celej dokumentácie až po jej kontrolu a následnú úhradu prostredníctvom ekonomického oddelenia, mohol ktorýkoľvek zamestnanec žalobcu porušiť právne povinnosti a svojím protiprávnym konaním spôsobiť žalobcovi škodu. Zodpovednosť za škodu nemožno zakladať na hypotézach, svedeckých výpovediach nedôveryhodných svedkov a výpovedí svedkov, ktorí si s odstupom času nepamätajú rozhodné skutočnosti, ktoré by túto zodpovednosť preukazovali.

19. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného konštatoval, že v ňom neuviedol argumenty, ktorými by sponchyboval, resp. vyvracal dôvody odvolania, ako aj vady napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď len zopakoval svoje účelové a nepravdivé tvrdenia, ktorými odvádza pozornosť od faktu, že jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy v konaní riadne preukázal a tento mal oporu v skutkovom a právnom stave veci. Zdôraznil, že všetky vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti vytvorili reťazec priamych a nepriamych dôkazov (indícií), ktoré vylučovali prijatie iného záveru okrem toho, že jedinou osobou, v rozhodnom čase zamestnanou u neho, ktorá si mohla po známosti založiť bankový účet v SLSP, a.s. na fiktívneho dodávateľa motorových vozidiel a súčasne, poznajúc číslo účtu tohto fiktívneho dodávateľa, ho uviesť v sfaľovanej zmluvnej dokumentácii, túto zaniest' na ekonomické oddelenie za účelom preplatenia a následne z tohto účtu opakovane vybrať peňažné prostriedky v celkovej sume 69.903,07 eura (2.105.000,- Sk), bol výlučne žalovaný.

20. Pokiaľ žalovaný poukazoval na výsledky trestného konania, mal za to, že rozsudok všeobecných súdov v trestnej veci voči žalovanému nemal vplyv na vytýkané nesprávnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie. V trestnom konaní sa totiž skúmali iné predpoklady a skutočnosti ako v civilnom súdnom konaní o nároku na náhradu škody. Oslobodenie žalovaného spod obžaloby nič nezmenilo na tom, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná jeho zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi. V tomto smere považoval za účelové tvrdenia žalovaného o tom, že škodu mohol spôsobiť ktorýkoľvek zo zamestnancov žalobcu, resp. že k jej vzniku prispelo i konanie zamestnancov SLSP, a.s., nakoľko jedinou relevantnou skutočnosťou bolo, či preukázal nárok na zaplatenie žalovanej sumy voči žalovanému, a nie aj voči iným osobám. Pokiaľ išlo o výšku škody, tá nebola žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie rozporovaná, preto ju považoval za zrejmu a riadne preukázanú. Žalobca uzavrel, že si splnil svoju zákonnú povinnosť a preukázal existenciu všetkých zákonom stanovených predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu.

21. Odvolací súd s poukazom na § 470 ods. 1, 2 C.s.p. účinného od 01.07.2016, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.06.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.)

22. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody z titulu zodpovednosti žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa mal dopustiť spôsobom opísaným v žalobe, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

23. Ďalej odvolací súd udáva, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozhodnutia spĺňa náležitosti kladené ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), keď je z neho dostatočne zrejmé, čoho a na základe akých skutočností sa žalobca domáhal a ako sa ku žalobe

vyjadril žalovaný. Konajúci súd výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil pri následnom právnom posúdení veci. Len samotná skutočnosť, že sa žalobca nestotožnil s výsledkom vyhodnotenia svedeckých výpovedí U. G. R. M. U. konajúcim súdom, pokladajúc ich na rozdiel od neho za presvedčivé a hodnoverné, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z formulácie ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. v postačujúcej miere zdôvodnil, prečo práve výpovede týchto dvoch svedkýň nepovažoval za vierohodné.

24. Rovnako nemožno označiť rozsudok súdu prvej inštancie za arbitrárny len na základe všeobecných tvrdení žalobcu o tom, že sa konajúci súd nezaoberal jeho písomným podaním zo dňa 18.04.2016 (záverečný návrh) a tvrdenia a závery v ňom uvedené nebral do úvahy. Je evidentné, že súd prvej inštancie poňal skutočnosti opísané právnym zástupcom žalobcu v jeho záverečnom návrhu do odôvodnenia napadnutého rozsudku (strany 20 až 22), a teda tieto neostali bez jeho povšimnutia. Následne, v rámci hodnotenia skutkových zistení a ich posúdenia komplexne reagoval i na tie žalobcom uvádzané skutočnosti, ako aj na ďalšie, ktoré považoval za podstatné pre rozhodnutie veci. Je pritom notoriou, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu. Odvolaním napádaný rozsudok potom uvádza skutkový stav, ktorý považoval konajúci súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, ustanovenia aplikovaného právneho predpisu, z ktorého vyvodil svoj právny názor vysvetlený v odôvodnení, v rámci ktorého reagoval i na podstatné námietky strán sporu, resp. ich zástupcov. Podľa mienky odvolacieho súdu preto žalobca nedôvodne argumentoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný. Podľa ustálenej judikatúry nemožno za tzv. inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.) považovať to, že konajúci súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strán sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom; o taký prípad v skúmanej veci však nešlo.

25. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

26. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

27. Konajúci súd správne ustálil, že pokiaľ žalobca namietal zodpovednosť žalovaného za vznik škody v uplatňovanom rozsahu bol povinný preukázať splnenie predpokladov zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Tými sú 1/ porušenie právnej povinnosti (protiprávne konanie), 2/ existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody (kauzálny nexus) a 4/ zavinenie. Žalobca v konaní nepreukázal protiprávne konanie žalovaného spočívajúce v tom, že práve on popísaným spôsobom sfaľšoval zmluvy o spotrebnom úvere a k nim patriacu zmluvnú dokumentáciu, na základe ktorej následne žalobca poukázal peňažné prostriedky na v nich označený bankový účet, ako aj to, že bol osobou, ktorá založila fiktívny bankový účet v SLSP, a.s. a následne z tohto účtu tri krát po sebe vybrala celú finančnú hotovosť.

28. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je povinný nielen tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale aj označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (U. L., Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1. vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z

teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Nie je pritom povinnosťou žalovaného tvrdiť, ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j. v tomto smere ho nezaťažuje dôkazné bremeno.

29. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že námietka žalobcu nebola dôvodná a súd prvej inštancie rozhodol správne, keď pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu hneď k prvotnému predpokladu zodpovednosti za škodu, a to preukázaniu protiprávneho konania žalovaného, žalobu zamietol. V spore o náhradu škody bol totiž žalobca ten, ktorý bol povinný túto podmienku preukázať, a pokiaľ ju nepreukázal, neunesol dôkazné bremeno a v spore nemohol byť úspešný.

30. Podľa mienky odvolacieho súdu pri ustálení tohto záveru, konajúci súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, pričom zohľadnil všetky vykonané dôkazy, a nie len niektoré z nich, ako nesprávne namietal žalobca v odvolaní, a tieto hodnotil v ich vzájomnej súvislosti, tak ako predpokladá ustanovenie § 191 ods. 1 C.s.p. (predtým § 132 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). A práve týmto procesným postupom (a žiadnym iným) ustálil, že žalobca nepreukázal, napriek deklaroványm indíciám, že to bol žalovaný, ktorý pozmenil údaje na celkovo ôsmich zmluvách o spotrebnom úvere, že sfaľoval podpis na likvidačnej sprievodke a túto opatril voľne dostupnou schvaľovacou pečiatkou, odniesol zmluvnú dokumentáciu na ekonomické oddelenie, kde následne iná zamestnankyňa žalobcu dala pokyn na úhradu peňažných prostriedkov na fiktívny bankový účet, ktorý si mal založiť za týmto účelom žalovaný. Svedeckými výpoveďami priamo zamestnancov žalobcu (JUDr. E. B., C. L. Š.) bolo preukázané, že zmluvy o spotrebnom úvere boli pozmenené mimo systém žalobcu, v ktorom boli evidované a uložené nielen schválené, ale aj stornované zmluvy, pričom prístup k týmto zmluvám mali všetci zamestnanci žalobcu, ktorí realizovali schvaľovanie zmlúv (cca 10 zamestnancov). Rovnako mali títo zamestnanci i prístup k pečiatke so žiadosťou o preplatenie zmlúv, nakoľko táto bola voľne dostupná (viď svedecká výpoveď U. F. R. C. E. Z.), pričom to nebol výlučne žalovaný, ktorý nad rámec svojich pracovných povinností príležitostne odnášal zmluvnú dokumentáciu na ekonomické oddelenie, resp. sa zaujímal, ako funguje systém žalobcu. Za tejto situácie treba prisvedčiť súdu prvej inštancie, že systém žalobcu a jeho kontrolné mechanizmy mohol zneužiť hociktorý zamestnanec žalobcu participujúci sa na schvaľovaní a kontrole zmluvnej dokumentácie, teda nielen žalovaný, ku ktorému ako jedinému mali podľa tvrdenia žalobcu viesť viaceré indície. Odvolací súd v tomto smere udáva, že i keď niektoré skutočnosti, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní, mohli nasvedčovať tomu, že v určitých krokoch mohol žalovaný zneužiť systém fungujúci u žalobcu, avšak z dôvodu, že tieto nevytvárali kompaktný celok smerujúci výlučne k žalovanému (znaky uvedené v indíciách spĺňali i iní zamestnanci žalobcu pracujúci na oddelení žalovaného) nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že sú nepriamym dôkazom o protiprávnom konaní žalovaného. Napokon, toto protiprávne konanie, spočívajúce v rovnakých dielčích skutkoch, bolo predmetom posúdenia i v trestnom konaní. V ňom trestný súd, obdobne ako súd prvej inštancie, vykonal rozsiahle dokazovanie, zamerané na zistenie, či sa žalovaný dopustil žalobcom popisovaného protiprávneho konania. Vyhodnotiac obsah svedeckých výpovedí a ostatných relevantných dôkazov nezistil skutočnosti svedčiace o závere, že to bol žalovaný, ktorý skutok, resp. skutky kladené mu za vinu, aj spáchal; k totožnému záveru dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania i súd prvej inštancie v prebiehajúcim konaní. Je pravdou, a tu treba prisvedčiť žalobcovi, že v civilnom súdnom konaní neplatia rovnaké pravidlá týkajúce sa preukazovania protiprávneho konania a jeho hodnotenia ako v trestnom konaní. V civilnom súdnom konaní nemožno urobiť záver o neunesení dôkazného bremena len z dôvodu, že určitá skutočnosť nebola dôkazne preukázaná nad akúkoľvek pochybnosť (ako nesprávne uvádzal súd prvej inštancie), keď postačuje, aby predmetný skutkový záver bolo možné s veľkou mierou pravdepodobnosti pripustiť (k tomu uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 02.12.2004, sp. zn. II. ÚS 66/2003). Avšak, vykonaným dokazovaním a jeho vyhodnotením žalobca nepreukázal, že bolo možné bez rozumných pochybností nadobudnúť presvedčenie o tom, že sa žalovaný dopustil popisovaného konania, na základe ktorého mu vznikla škoda. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nad rámec dokazovania v trestnom konaní žalobca v civilnom konaní nenavrhol vykonať iné dôkazy za účelom preukázania svojich tvrdení. Za stavu, keď žalovaný od počiatku spochybňoval tvrdenia žalobcu o jeho zodpovednosti za protiprávne

konanie, ktoré vychádzali predovšetkým zo žalobcových indícií, nepreukázanie dokazovanej skutočnosti muselo vyústiť v neprospech žalobcu. Ak totiž výsledky vyhodnotenia dôkazov vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné, že sa dokazovaná skutočnosť stala a pripúšťajú súčasne i možnosť, že sa táto skutočnosť i nestala, nemožno urobiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti; v takom prípade súd rozhodne v neprospech toho, kto mal podľa hmotného práva tvrdenú skutočnosť preukázať (k tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.06.2014, sp. zn. 21Cdo 2682/2013).

31. Pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že ignoroval výpovede svedkýň U. G. R. M. U.Á., ktoré podľa neho boli priamym dôkazom toho, že žalovaný založil fiktívny bankový účet na neexistujúcu osobu L. M., R., P. N. XXX/A, E. V. a následne z neho vybral peňažnú hotovosť v celkovej sume 69.903,07 eura (2.105.900,-Sk), a preto musel poznať údaje fiktívneho dodávateľa (dealera) ojazdených motorových vozidiel nachádzajúce sa v sfalšovanej zmluvnej dokumentácii žalobcu, čo malo nepriamo svedčiť o jeho protiprávnom konaní, odvolací súd udáva, že konajúci súd sa obsahom predmetných svedeckých výpovedí zaoberal a tieto posudzoval v rámci hodnotenia dôkazov, najmä z hľadiska ich vierohodnosti. Vzhľadom na to, že hodnotenie dôkazov je myšlienkovou činnosťou súdu, ktorou vykonaným dôkazom prisudzuje okrem hodnoty závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie a hodnoty zákonnosti, aj hodnotu pravdivosti, nemožno mu vytknúť, že sa zameral práve na posúdenie hodnovernosti výpovedí týchto dvoch svedkýň, pokiaľ tieto žalovaný v konaní spochybňoval. Vychádzajúc zo skutočností zistených v prejednávanej veci, t.j. zo zistenia, že obe svedkyne evidentne a zásadným spôsobom porušili svoje pracovné povinnosti, keď svedkyňa U. G., majúca vedomosť o internom postupe pri zakladaní bankového účtu, tento zriadila bez preukázania totožnosti klienta a jemu patriacemu vzorovému podpisu, len na základe údajov z „papierika“, kým svedkyňa M. U., ako dlhoročná zamestnankyňa SLSP, a.s. umožnila osobe odlišnej od majiteľa účtu, bez príslušného splnomocnenia, viacnásobný výber peňažnej hotovosti z tohto účtu nad rámec maximálneho denného limitu, bez predchádzajúceho nahlásenia, resp. odsúhlasenia riaditeľom pobočky, ako aj kontroly zo strany ďalšej zamestnankyne banky, nemožno vylúčiť procesnú obranu žalovaného o účelovosti ich výpovedí. Za stavu, keď obe svedkyne konali vedome v rozpore s bankovými predpismi, ktorá okolnosť bola spôsobilá založiť ich zodpovednosť za protiprávne konanie, smerovalo iba ich svedectvo ku žalovanému ako osobe, ktorá mala spôsobiť žalobcovi škodu. V tomto smere však nemožno prehliadnúť, že sám žalobca bol toho názoru, že pokiaľ by svedkyne U. G. R. M. U. neporušili bankové predpisy, nemohla by mu vzniknúť škoda (viď vyjadrenie na č.l. 107-111). Vierohodnosti výpovedí označených svedkýň, resp. svedeckej výpovede U. G., nenasvedčuje ani existujúci príbuzenský pomer so svedkyňou U. F., bývalou kolegyňou žalovaného, pracujúcou na úseku schvaľovania a kontroly zmlúv, ktorý mohol ovplyvniť jej výpoveď, najmä pokiaľ svedkyňa U. F. potvrdila, že so sestrou U. G. sa bežne rozprávali o práci, dokonca i ohľadom založenia účtu a výberov z neho; rovnako nemožno prehliadnúť, že svedkyne U. G. R. M. U. boli kamarátkami a o svojom protiprávnom konaní (založenie bankového účtu) sa informovali. Posúdiac tieto skutočnosti komplexne, považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie, ktorým vyhodnotil svedecké výpovede U. G. R. M. U.Á. ako nehodnoverné, za správny. Nemožno tiež opomenúť, že k obdobnému záveru dospel i trestný súd, ktorý po vykonaní dokazovania zhodnotil výpovede oboch svedkýň za pochybné, nakoľko vzhľadom na protiprávnosť ich konania, mali byť v trestnom konaní v procesnom postavení spoluobvinených (a nie svedkov). Na vyššie uvedené nemala vplyv námietka žalobcu, že výpovede oboch svedkýň boli v časti popisu štandardných postupov zamestnancov SLSP, a.s. pri zakladaní bežného účtu a výberu z neho zhodné s výpoveďami iných zamestnancov SLSP, a.s. (M. W., L. M.), a preto museli byť (celkovo) pravdivé; obsahom ich výpovede v tejto časti neboli totiž vlastnými zmyslami získané poznatky o určitej činnosti alebo udalosti, ale interpretácia záväzných interných predpisov banky. Žiaden z vysluchnutých svedkov, zamestnancov SLSP, a.s. (s výnimkou svedkýň G. R. U.) sa pritom nevedel vyjadriť k okolnostiam založenia fiktívneho bankového účtu a výberov peňažnej hotovosti z neho žalovaným, keďže o nich nemal vedomosť. Za tejto procesnej situácie, keď bola narušená hodnovernosť tých dôkazných prostriedkov, predstavujúcich zároveň jediný priamy dôkaz svedčiaci o založení fiktívneho bankového účtu žalovaným a výbere peňažných prostriedkov z neho, nemohli obstať ani ďalšie „indície“ žalobcu o protiprávnom konaní žalovaného (od týchto dôkazov odvodené), ktoré potom súhrnne vyznievajú ako nepravdepodobné.

32. Odvolací súd v tejto súvislosti dopĺňa, že žalovaný od počiatku odmietal skutkové tvrdenia, od ktorých žalobca vyvodzoval dôvodnosť jeho nároku na náhradu škody voči nemu, keď popieral, že by založil bankový účet v SLSP, a.s. a vybral z neho väčší obnos peňazí. I keď je v zásade žalovaný povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú, nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, t.j. negatívnu skutočnosť, ktorá sa nestala. V

tomto smere potom nastáva presun dôkazného bremena na protistranu (tzv. negatívna dôkazná teória). So zreteľom na vykonané dokazovanie a jeho vyhodnotenie, žalobca dôkazné bremeno preukázania popisovaného protiprávneho konania zo strany žalovaného neunesol; tým nepreukázal ani kauzálny nexus medzi tvrdeným protiprávnym konaním a vzniknutou škodou.

33. Keďže na vyvodenie zodpovednosti voči žalovanému bolo potrebné kumulatívne, t.j. súčasné splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, absencia čo len jednej z nich, tak ako v danom prípade, musela nevyhnutne viesť k zamietnutiu žaloby žalobcu. Za tohto stavu odvolací súd nepovažoval za potrebné skúmať splnenie ďalších zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka a hodnotiť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie v otázke existencie škody a jej výšky, i keď nesprávnosť právneho posúdenia tejto podmienky zodpovednosti za škodu bola predmetom odvolania žalobcu. Dôvodnosťou tejto námietky by sa odvolací súd totiž zaoberal, pokiaľ by dospel k záveru o existencii protiprávneho konania žalovaného a jeho súvisu so vzniknutou škodou.

34. S poukazom na vyššie uvedené možno konštatovať, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne správne posúdil po právnej stránke uzavierajúc, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Uvedený záver nespochybnili ani skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

35. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).